UHURU *Αυτόνομη Περιοδική Εκδοση #5*

ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

Τριανταένα χρόνια μας χωρίζουν από την εξέγερση του πολυτεχνείου και τα νοήματά της. Έπειτα από γενική συναίνεση αριστεράς και δεξιάς η χώρα επιστρέφει στην ομαλότητα. Με την πτώση της χούντας τα πάντα αναδιαρθρώνονται. Η αλλαγή και η δημοκρατία γίνεται λαϊκή επιταγή και σημείο αναφοράς για όλο το πολιτικό κόσμο... Ο θεμέλιος λίθος της δημοκρατίας επιστρέφει, γίνονται ελεύθερες εκλογές και αποκαθίσταται η ελευθερία του λόγου. Πλέον δεν υπάρχουν χαρτιά κοινωνικών φρονημάτων, φάκελοι στην ασφάλεια, παρακολουθήσεις και ένοπλοι στους δρόμους

Οι αντιφρονούντες επιστρέφουν από την εξορία και, εν τέλει, επιβραβεύονται οι θυσίες τους. Η πολιτική της χώρας αλλάζει και απορρίπτονται ο εθνικισμός και το «άρτων και θεάματα». Πολλά απ' τα παιδιά του πολυτεχνείου ανδρώνονται, και σταδιακά κερδίζουν την εξουσία. Ο λαός εφησυχάζεται και κλείνει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τις άσχημες αναμνήσεις…

Παρ' όλα αυτά το πέπλο της κοινωνικής αίγλης έχει φθαρεί. Βέβαια η κοινωνία έχει πάντα το δικαίωμα να τρώει το χρυσωμένο χάπι. Είναι τραγελαφικό να μιλάμε για ελευθερία όταν ο καθένας που αμφισβητεί την εξουσία είναι υποψήφιος για μια θέση στα μπουντρούμια της δημοκρατίας, «λευκά» ή κανονικά. Η εξελιγμένη μορφή της κοινωνικής ελευθερίας περιέχει πολλά.

Χιλιάδες κάμερες μας παρακολουθούν παντού και πάντα για το καλό μας ενώ δεν υπάρχει απόρρητο στις επικοινωνίες οποιασδήποτε μορφής. Εκατοντάδες ένστολοι αγρυπνούν για την ησυχία και την ασφάλεια με τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις,

προστασίες και τσαμπουκά σε όποιον παρεκκλίνει.

Η κρατική επιλογή πλέον δεν είναι ο εθνικισμός, αλλά η ρατσιστική προπαγάνδα που δίνει αφενός μεν στην εξουσία αποδιοπομπαίους τράγους και αφετέρου στο κεφάλαιο φτηνά εργατικά χέρια. Το θέαμα εξελίσσεται στο βασικότερο όπλο της εξουσίας που κοιμίζει και αποπροσανατολίζει όσους καταπιέζονται. Οποιαδήποτε αρνητική διάθεση ενάντια στο κράτος στρέφεται σε άλλη κατεύθυνση ή κατευνάζεται.

Οποιοσδήποτε μπορεί, έπειτα από μία μικρή ανάλυση της σημερινής κοινωνικής πραγματικότητας, να αντιληφθεί ότι η δημοκρατία απλώς άλλαξε τα μέσα και τον τρόπο της καταπίεσης ενώ σε καμία περίπτωση δεν την εξάλειψε. Ό,τι γινόταν τότε γίνεται και σήμερα με πιο έξυπνο τρόπο.

Το πολυτεχνείο για πολλούς είναι μια επαναστατική ανάμνηση των νεανικών τους χρόνων, οποιοσδήποτε όμως σήμερα εναντιώνεται στα σχέδια των ισχυρών αντιμετωπίζεται ως γραφικός ή αντικοινωνικός. Τα νοήματα του πολυτεχνείου είναι επίκαιρα όπως και κάθε εξέγερση ενάντια σε όλους τους εχθρούς της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΕΛΙΩΝ

Λευκά Κελιά: Ονομάστηκαν έτσι τα κελιά των φυλακών της Τουρκίας επειδή απαγορεύουν την αίσθηση του χρόνου στους κρατουμένους. Στα «λευκά κελιά» δεν μπαίνει το φως της ημέρας ενώ το φως της λάμπας καίει μέρα-νύχτα. Το αποτέλεσμα είναι να αποπροσανατολίζεται εντελώς ο ψυχισμός του κρατουμένου, να δυσλειτουργεί το βιολογικό του ρολόι (μεταβολισμός, σωματικές. ανάγκες κλπ) και να δημιουργούνται μόνιμες ψυχικές και σωματικές βλάβες.

Λευκά κελιά υπήρξαν σε όλη την «πολιτισμένη» Ευρώπη με πολιτικούς κυρίως κρατούμενους, όπως στη Γερμανία και στην Ιταλία. Το βασανιστήριο της απομόνωσης που επιβάλλεται στους κρατουμένους σαν τιμωρία μέσα στις φυλακές, δεν είναι τίποτε άλλο από εγκλεισμό σε ένα τέτοιο λευκό κελί.

Τα **«μαύρα κελιά»**, μικροί χώροι δίχως φωτισμό, είναι επίσης παραλλαγή των «λευκών κελιών». Στην Ελλάδα έχουν εφαρμοστεί σε ποινικές και στρατιωτικές φυλακές και υπάρχουν μαρτυρίες για βαρυποινίτες που εξέτισαν μεγάλες ποινές σε τέτοια κελιά. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι πραξικοπηματίες της 21ης Απριλίου δεν κλείστηκαν ποτέ σε λευκά κελιά.

Κανονικά κελιά: Που δεν είναι καθόλου κανονικά όσο αφορά στις συνθήκες διαβίωσης. Σε κελιά που προορίζονται για δύο ή τρία άτομα, συνωστίζονται 8 με 10 κρατούμενοι. Το κύριο πρόβλημα παραμένουν τα ναρκωτικά, τη διακίνηση των οποίων αναλαμβάνουν συμμορίες ανθρωποφυλάκων-κρατουμένων από τη μία και το ίδιο το κράτος από την άλλη.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι τιμές των ναρκωτικών όπως της ηρωίνης στις φυλακές είναι και 24 φορές μεγαλύτερη απ' ότι στο δρόμο, πράγμα που μετατρέπει το εμπόριό τους στις φυλακές σε επιχείρηση-χρυσωρυχείο. Στην πλειοψηφία τους οι αντιδικίες-τσακωμοί κρατουμένων έχουν σαν αιτία τα ναρκωτικά. Ακόμα και για όσους δεν διαθέτουν το παχυλό αντίτιμο για την αγορά ναρκωτικών, υπάρχουν τρόποι να τα εξασφαλίσουν προσφέροντας «πληροφορίες» για άλλους κρατουμένους (για πράδειγμα).

Κι επειδή η διατήρηση της διαύγειας και αξιοπρέπειας από τους κρατούμενους είναι επικίνδυνη για το σύστημα των φυλακών, υπάρχουν πάντα άφθονα ψυχοφάρμακα που χορηγούνται δωρεάν και σε μεγάλες ποσότητες από το μηχανισμό περίθαλψης (αποχαύνωσης) των φυλακών. Όλοι οι κρατούμενοι ερωτώνται από το γιατρό της φυλακής «αν χρειάζονται τίποτα για να κοιμηθούν», κι αν απαντήσουν θετικά, τους προμηθεύει με χάπια καταστολής του κεντρικού νευρικού συστήματος ώστε να εξαλειφθεί κάθε διάθεση για διεκδίκηση ή εξέγερση ενάντια στα απάνθρωπα «κανονικά» κελιά.

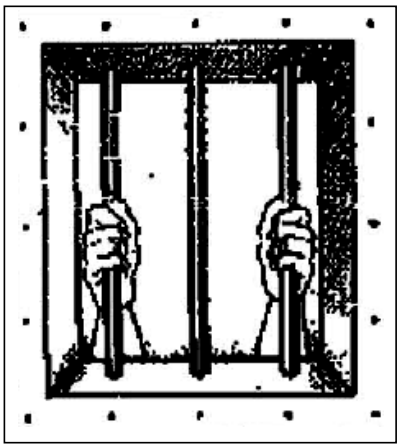

Ταξικά κελιά: Ο ταξικός εγκλεισμός και αποκλεισμός που περιλαμβάνει την εξοντωτική καταναγκαστική εργασία των «ελεύθερων» κρατουμένων για την επιβίωση, τη «γκετοποίηση» των εργατικών συνοικιών, την περιθωριοποίηση των χαμηλότερων οικονομικά εργατών (μετανάστες, πρόσφυγες), τις ταξικές διακρίσεις στην απονομή δικαιοσύνης.

Τα ταξικά κελιά έχουν την ιδιότητα να ακολουθούν τον κρατούμενο παντού κι ενώ η απόδραση από αυτά είναι το αντικείμενο του καπιταλιστικού ιδανικού, συμβαίνει το αντίθετο από ότι συνήθως: όσο περισσότερο πιστεύεις στο «όνειρο»* αυτό, τόσο περισσότερο φυλακίζεσαι.

*Το γνωστό καπιταλιστικό όνειρο κατά το οποίο ο εργάτης πλουτίζει και αλλάζει κοινωνική τάξη.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΙΝΑΝ ΜΠΟΖΚΟΥΡΤ (ΤΑΪΛΑΝ)

Ο Ταϊλάν βρίσκεται φυλακισμένος εδώ και εφτά μήνες στις φυλακές Κομοτηνής με την κατηγορία ότι βοήθησε να εισέλθουν στην Ελλάδα και να ζητήσουν πολιτικό άσυλο τρεις αποφυλακισθέντες σύντροφοί του, που προέρχονταν από μακροχρόνια απεργία πείνας στα «λευκά» κελιά της Τουρκίας. Επίσης κατηγορείται για την πολιτική του δράση στη Γερμανία, η οποία και ζήτησε την έκδοσή του. Ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτό το αίτημα των Γερμανικών αρχών και για αυτό το λόγο ο Ταϊλάν προχώρησε σε απεργία πείνας ζητώντας να μην εκδοθεί.

Αλληλεγγύη στον Κούρδο αγωνιστή Σινάν Μποζκούρτ!
Κανένας όμηρος στα χέρια του κράτους!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ – ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ – ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Η εποχή που ζούμε χαρακτηρίζεται ως η εποχή της πληροφορίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι η δύναμη, είτε οικονομική είτε κοινωνική, έχει άμεση σχέση με τη συγκέντρωση και τη διακίνηση πληροφοριών. Οι πληροφορίες σχετίζονται άμεσα με την επικοινωνία. Σε αυτό το σημείο θα σταθώ. Στην επικοινωνία που υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων στα όρια κυρίως της μητρόπολης της Αθήνας. Με τον κίνδυνο να χαρακτηριστώ τοπικιστής αναφέρομαι στην Αθήνα, διότι σ' αυτήν έχω τα περισσότερα απ' τα βιώματά μου και γιατί το ελληνικό κράτος είναι Αθηνοκεντρικό (δυστυχώς).

Η Αθήνα είναι μια πόλη η οποία έχει σχεδιαστεί για να κατοικείται κατά πολύ λιγότερους κατοίκους απ' όσους αριθμεί σήμερα. Όσο πρόχειρα και ελλιπή να ήταν τα αρχικά σχέδια η άποψη αυτή δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα. Η δομή της πόλης, η συνεχόμενη τσιμεντοποίησή της, η έλλειψη πρασίνου, το «ράβε ξήλωνε» στις πλατείες και στους δρόμους βοηθάνε στην απομόνωση-αποξένωση των κατοίκων.

Ένας άλλος παράγοντας που βοηθάει στην αποξένωση των ανθρώπων είναι η εξάπλωση της τεχνολογίας. Το τηλεοπτικό πρόγραμμα που υπάρχει αυτή τη στιγμή αποβλακώνει τον τηλεθεατή - κάτοικο και του αποσπά την προσοχή απ' τα σημαντικά προβλήματα της κοινωνίας. Δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότεροι τηλεοπτικοί σταθμοί ψηλής τηλεθέασης (πλην των κρατικών) ανήκουν σε μεγαλοεκδότες και συνάμα αποδέκτες κρατικών αναθέσεων. Είναι εύλογο λοιπόν ότι τα μεγαλοαφεντικά άλλοτε ελέγχουν την πληροφόρησή μας και άλλοτε εξυπηρετούν το κράτος όταν τα συμφέροντά τους συμπίπτουν, ή το πιέζουν όταν θεωρούν ότι θίγονται. →

→ Η εξάπλωση της κινητής τηλεφωνίας συντελεί και αυτή στην έλλειψη επικοινωνίας, όσο περίεργο και αν φαίνεται. Πλέον ένα τηλεφώνημα λίγων δευτερολέπτων ή ακόμα και ένα γραπτό μήνυμα, αν και φτάνει να επικοινωνήσεις, δεν είναι αρκετό για μια ουσιώδης συζήτηση.

Το διαδύκτιο αποτελεί μια τεράστια πηγή πληροφοριών. Όμως σαν τρόπος επικοινωνίας μέσω των chat όχι μόνο δεν είναι άμεσος αλλά είναι και ο πιο απρόσωπος απ' όλους. Ελάχιστοι πλέον στέλνουν κάποιο γράμμα. Μπορεί να έχει μεγάλη χρονική διαφορά απ' την στιγμή που θα σταλθεί μέχρι που θα το λάβει ο παραλήπτης, σε σχέση με ένα τηλεφώνημα ή ενός γραπτού μηνύματος αλλά είναι κοινή αποδοχή ότι είναι ένας από τους πιο ουσιώδεις τρόπους επικοινωνίας.

Ένας από τους πιο σημαντικούς παράγοντες είναι η εργασία μας. Το ωράριο που δεν σ' αφήνει ν' αναπτύξεις τις κοινωνικές σου σχέσεις στον επιθυμητό βαθμό, ούτε ακόμα μέσα στον χώρο της εργασίας. Εάν προσθέσουμε και την πίεση από τα αφεντικά, την αβεβαιότητα για το μέλλον σου, το κλίμα του νοσηρού ανταγωνισμού μεταξύ των συναδέλφων, η προκατάληψη που υπάρχει ακόμα και ανάμεσά τους και η ρουφιανιά, δεν σ' αφήνουν χρόνο για περαιτέρω.

Επομένως είναι κατανοητό ότι η έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ μας, μας κάνει πιο αδύναμους απέναντι στους ισχυρούς της κοινωνίας διότι γινόμαστε όλο και περισσότερο αποδέκτες λιγότερων και ασήμαντων πληροφοριών. Βλέπουμε ό,τι θέλουν, ακούμε ό,τι θέλουν, επικοινωνούμε και ζούμε όπως θέλουν. Για πόσο καιρό ακόμα;

ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ «ΜΟΥ» Η ΣΗΜΑΙΑ...

Λίγες μέρες απομένουν ακόμη για την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου και όπως κάθε χρόνο πλέον, συναντάται το πρόβλημα σε διάφορα σχολεία για το αν θα πρέπει να κρατήσει ένας «ξένος» την ελληνική σημαία στην παρέλαση. Τα προηγούμενα χρόνια στο επίκεντρο ήταν ο αλβανικής καταγωγής αριστούχος μαθητής Οδυσσέας Τσενάι στη Νέα Μηχανιώνα. Φέτος έχουμε διάφορα περιστατικά σε όλη την Ελλάδα από μαθητές και γονείς που κάνουν καταλήψεις, απειλώντας πως θα απέχουν από τις εθνικές γιορτές των σχολείων έως και τα διάφορα φασιστοειδή (Ψωμιάδηδες, Καρατζαφέρηδες κτλ.) που μας δίνουν μαθήματα πατριωτισμού στα τηλεοπτικά παράθυρα. Ήδη δυο μαθήτριες αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από το δικαίωμά τους να κρατήσουν τη σημαία ενώ μια άλλη επιμένει και λέει πως δε το βάζει κάτω.

Οι «ελληναράδες» γονείς μη μπορώντας να πιστέψουν πως μετανάστες μαθητές πέρασαν στην βαθμολογία τα παιδιά τους, τα παροτρύνουν να εναντιωθούν στους αλλοδαπούς αριστούχους συμμαθητές τους για να μην σηκώσουν την σημαία. Είναι αυτοί που ζητωκραυγάζουν τους Αλβανούς αθλητές όταν παίρνουν μετάλλια και τυλίγονται με την ελληνική σημαία ενώ διαμαρτύρονται για τους Αλβανούς μαθητές που αρίστευσαν στο σχολείο. Εκτός όμως από τον φυλετικό ρατσισμό, το σχολείο ενισχύει και τον κοινωνικό ρατσισμό αφού οι μαθητές χωρίζονται σε «καλούς» και «κακούς» από την κρίση ενός καθηγητή, εφοδιάζοντάς τους όχι με τη γνώση και τη μόρφωση αλλά με το στοιχείο του «νοσηρού» ανταγωνισμού κάνοντας αυτοσκοπό την επίτευξη υψηλής βαθμολογίας και τη διάκριση.

Όλες αυτές οι φασαρίες λοιπόν γίνονται για μια σημαία όπου οι κυρίαρχοι, την χρησιμο-ποιούν για να εγκλω-βίζουν τους καταπιεσμένους ανθρώπους στα εξουσιαστικά τους παιχνίδια. Κάθε κρατική σημαία είναι ένα σύμβολο κυριαρχίας πάνω στους ανθρώπους. Είναι ένα σύμβολο, που με πρόσχημα αυτό, η ανθρωπότητα έχει οδηγηθεί πολλές φορές σε πολέμους και σφαγές.

Όσο για τις παρελάσεις είναι καιρός να καταργηθούν. Η Ελλάδα μαζί με την Τουρκία και την Γαλλία είναι οι μόνες χώρες παγκοσμίως που συνεχίζουν τις παρελάσεις. Στην χώρα μας οι στρατιωτικές παρελάσεις καθιερώθηκαν από τον δικτάτορα Μεταξά και συντηρούνται ακόμα από τις εκάστοτε κυβερνήσεις. Ο εθνικιστικός χαρακτήρας των παρελάσεων φυσικά είναι εμφανέστατος καθώς αποτελούν χώρο συνάντησης ακραίων στοιχείων όπως συνέβη και στην περσινή παρέλαση στην Καλλιθέα όπου φασίστες της Χρυσής Αυγής φώναξαν ρατσιστικά συνθήματα και προπηλάκισαν αλλοδαπούς μαθητές. Είναι στην ουσία επίδειξη δύναμης του στρατού, των ενόπλων σωμάτων ασφαλείας και των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους. Επίσης μην ξεχνάμε ότι η Ελλάδα είναι μία από τις χώρες που ξοδεύει υπέρογκα ποσά κάθε χρόνο για στρατιωτικούς εξοπλισμούς ενώ το 40% του πληθυσμού της ζει στο όριο της φτώχειας ή και κάτω από αυτό.

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΣΑΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ ΑΘΛΗΤΕΣ ΔΟΞΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΑΙ

Αυτόνομος Πυρήνας Καλλιθέας-Μοσχάτου

ΜΑΥΡΟ ΧΡΩΜΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΗΜΑΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΙΑ ΠΑΡΕΑ

Αυτόνομος Πυρήνας Καλλιθέας-Μοσχάτου

Για μας ο μόνος εχθρός είναι οι εκμεταλλευτές και οι κυρίαρχοι που δημιουργούν στρατούς, πατρίδες και σύνορα. Ας σταθούμε ενάντια σε όλους τους εχθρούς της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Είμαστε όλοι μετανάστες και δεν έχουμε ανάγκη τις σημαίες σας!

Το παραπάνω κείμενο μοιράστηκε από τον Αυτόνομο Πυρήνα Καλλιθέας – Μοσχάτου σε κεντρικά σημεία και σε διάφορα σχολεία της περιοχής.

ΕΙΜΑΙ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΟΥ

Ζω σ' έναν μικρόκοσμο, φανταστικό αλλά μπορεί και πραγματικό, πολύ μεγαλύτερο και καλύτερο από τον δικό σου κόσμο. Μπορεί να σου φαίνεται παράξενο, αλλά συνήθως η αλήθεια είναι παράξενη αφού στον κόσμο σου είσαι συνηθισμένος στο ψέμα. Και για να μην νομίζεις ότι δε ξέρω το τι λέω, έχω ζήσει και στον δικό σου κόσμο. Καμιά φορά, τον επισκέπτομαι για να δω αν είναι ακόμα στο ίδιο χάλι που τα είχα αφήσει. Τρέφω ακόμα την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θ' αλλάξουν τα πράγματα, άλλα θα πρέπει να τ' αποφασίσεις και εσύ. Δυστυχώς για σένα, δεν σε βλέπω έτοιμο ακόμα να το κάνεις.

Εμένα ο κόσμος μου είναι ο κόσμος της ελεύθερης έκφρασης και βούλησης και όχι της φίμωσης και της καταπίεσης. Εμένα ο κόσμος μου είναι η εξεγερμένη αξιοπρέπειά μου και όχι η αξιοπρέπεια της κοινωνικής μου θέσης. Εμένα ο κόσμος μου είναι η ισότητα και η κατάργηση της αδικίας και όχι η υποδούλωση (σε οποιαδήποτε μορφή) και το ποιος θ' αδικήσει περισσότερο ποιόν. Στον κόσμο μου δεν υπάρχει φτώχεια αφού τα χρήματα δεν παίζουν κανένα ρόλο. Δεν υπάρχει κανένας να με εξουσιάσει αφού σε αντίθεση με τον κόσμο σου δεν υπάρχει κανένα κράτος, καμία σημαία, καμία αστυνομία, κανένας στρατός, κανένα καθεστώς ή όπως θέλεις πες το, το ίδιο μου κάνει. Εμένα ο κόσμος μου κατοικείται από αυτούς που εξεγέρθηκαν και επαναστάτησαν, ενώ ο δικός σου απ' αυτούς που αποκοιμούνται και δεν θα ορθοποδήσουν ποτέ. Στον κόσμο μου δεν υπάρχει ρατσισμός αφού δεν υπάρχουν ηλίθιοι. Εμένα ο κόσμος μου έχει κατοίκους «αληθινούς άντρες και γυναίκες από καλαμπόκι»* και όχι ρομποτάκια που υπάρχουν μόνο για να δουλεύουν.

Για να μη σε κουράσω με τα στραβά του κόσμου σου, θα σου πω για τα στραβά του δικού μου, για να ξέρεις το τι θα συναντήσεις εάν αποφασίσεις ποτέ να ταξιδέψεις προς τα εδώ. Το ότι μπορεί να είμαστε λίγοι, δεν μας τρομάζει καθόλου αλλά μας ευχαριστεί κιόλας. Το ένα και μοναδικό στραβό του κόσμου μου είναι ο δικός σου, που κάθε στιγμή που περνάει προσπαθεί να τον καταστρέψει και να τον αφομοιώσει.

Θα πρέπει κάποτε να φτιάξεις κι εσύ τον δικό σου κόσμο ή έστω να παλέψεις για να τον αποκτήσεις. Εκτός εάν σου ταιριάζει αυτή η μιζέρια. Απλά προσπάθησε να μην σου ταιριάζουν ό,τι θέλουν αφού μέχρι στιγμής δεν σ' έχει βοηθήσει καθόλου. Κι αν ποτέ σου ταξιδέψεις προς τα εδώ, καλό ταξίδι…

*φράση από το βιβλίο του Subcomandante Marcos με τις ιστορίες του γερο-Αντόνιο

ΤΟ ΗΞΕΡΕΣ ΟΤΙ...

Μέσα στην προηγούμενη δεκαετία, εξαιτίας εμφύλιων ή εθνικών συρράξεων, 2 εκατομμύρια παιδιά σκοτώθηκαν, ενώ τουλάχιστον 6 εκατομμύρια έμειναν μόνιμα ανάπηρα.

Σήμερα στον αναπτυσσόμενο κόσμο 2,4 δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση εγκαταστάσεις υγιεινής.

Με μία σωστή κατανομή των αγαθών η γη μπορεί να θρέψει τον διπλάσιο πληθυσμό.

Η θανατική καταδίκη για το αμερικάνικο δημόσιο κοστίζει περισσότερο απ' ότι ο εγκλεισμός ενός φυλακισμένου για 40 χρόνια σε φυλακή υψίστης ασφαλείας.

Κάθε ένα λεπτό γίνονται 5 εγκλήματα στη Ν. Αφρική τα οποία οφείλονται στη μεγάλη φτώχεια και εξαθλίωση που επικρατούν στη περιοχή.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΣΤΟ EMAIL
uhuru@freemail.gr

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΟΡΝΕΙΑ: ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ

Στα πλαίσια της ολοένα εντεινόμενης επιβολής του καπιταλιστικού τρόπου ζωής στις ανθρώπινες κοινωνίες, ο κόσμος του εμπορεύματος είναι μια τραγική μεν, αλλά καθ' όλα φυσιολογική απόρροια. Τον καιρό που «όλα έχουν κάποια τιμή», όλα μπορούν να αγοραστούν. Ακόμα και το ανθρώπινο σώμα.

Αναζητώντας τα αίτια της ασύδοτης αυτής αγοραπωλησίας που ακούει στο όνομα «καταναγκαστική πορνεία», ερχόμαστε αντιμέτωποι με την ίδια την φύση και ύπαρξη της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας του κεφαλαίου που καταδικάζει στην φτώχεια εκατομμύρια συνανθρώπους μας.

Χώρες, κυρίως του Ανατολικού μπλοκ, οι οποίες δεν άντεξαν (με αποτέλεσμα να έχουν ηττηθεί προσωρινά) στον ευρύτερο διακρατικό ανταγωνιστικό «πόλεμο» των απανταχού εξουσιαστών, τροφοδοτούν καθημερινά το Δυτικό κόσμο με χιλιάδες μετανάστες. Με όνειρο την επιβίωση ή τις καλύτερες συνθήκες ζωής, άλλοι από αυτούς χρησιμοποιούνται ως φτηνό εργατικό δυναμικό, ενώ άλλοι σέρνονται στην εκπόρνευση για να ικανοποιήσουν τις σαρκικές ανάγκες των «αθώων» πελατών.

Απομονωμένοι είτε σε γκέτο αρχιτεκτονικής περιθωριοποίησης στις παρυφές των πόλεων είτε σε άθλια δωμάτια – φυλακές στα κέντρα, γίνονται έρμαια διαφόρων ειδών κυκλωμάτων μαστροπείας. Αστυνομία, νταβατζήδες, έμποροι ναρκωτικών και πελάτες συνθέτουν τον ιστό του εγκλωβισμού στην εξαθλίωση για ανυπεράσπιστες γυναίκες, κυρίως, αλλά και άνδρες, ανεξαρτήτου πάντα ηλικίας.

Η εκούσια απομόνωση αυτών των ανθρώπων από το λεγόμενο «υγιές» κομμάτι της κοινωνίας που φαινομενικά δε συμμετέχει σ' αυτήν την κτηνωδία, μας κάνει να αναρωτιόμαστε για το κατά πόσο δεν έχει ευθύνη, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι όλοι λίγο ως πολύ είμαστε ένοχοι εξαιτίας της αδιαφορίας και αδράνειάς μας.